

Být Sidonie

První kniha povídek

Kolektiv autorek
SIDI Media

Milé a krásné ženy,

potkáváme se na stránkách [časopisu Sidonie](#) už přes dva roky a dnes otevíráte první knihu povídek, kterou jsme pro vás společně s redaktorkami napsaly. Je voňavá, upřímná i zamyšlená. Kéž by vám povídky přinesly tolik radosti jako nám, když jsme je psaly.

Jana Poncarová

Obsah

Být Sidonie.....	4
Babí jaro.....	8
Dospělí a teenageři.....	15
Strom.....	20
Ústřice pro všechny.....	23
O princezně, která rozmlouvala se zvířaty.....	24
Holka na vdávání.....	29

Být Sidonie

Jana Poncarová

„Jmenuji se Sidonie. Těší mě. A dneska jsem unavená, tak mě prosím šetřete a na nic moc se neptejte,“ natáhla přes stůl ruku naproti drobné hnědovlásce. Stiskly si ruce jemně, ale pevně. Ženy podávají ruce jinak než muži. A já se v tomhle gestu podobám spíš mužům, pomyslela si Sidonie. Nic překvapujícího. Prohlížela si Evu. Tak se hezká třicátnice představila. Drobné vrásky kolem zelenomodrých očí, dlouhé řasy, upravené obočí, lesk na rtech. Eva se na ni usmála a položila ruce uvolněně na stůl.

„Ale proto jste mi přece nevolala. Ve skutečnosti nechcete, abych vás šetřila. A toužíte po tom, abych se ptala. Abychom se dobraly jádra věci a vám se konečně ulevilo. Je to tak?“ zeptala se Eva milým hlasem.

„Možná,“ Sidonie pohlédla do rohu kavárny a předstírala, že ji zaujal obraz na stěně. Tuctové dílo. Ukázala na něho. „Je docela obyčejný, nemyslíte?“

„Hm. Přiznám se, že se v umění příliš nevyznám? Vy ano?“

„Vlastně také ne. Budu upřímná. Byla to snaha odvést pozornost na něco jiného než na mě. Jsem z toho trochu unavená. Ale to už jsem vám říkala,“ Sidonie listovala nápojovým lístkem v koženém ohmataném obalu.

„Dvě kávy. A dvě vody. Neperlivé. Dáte si kávu, že? Milujete ji přece, jak jsem se dočetla? A pít vodu rozhodně musíme, pořád někde čtu o pitném režimu,“ Eva otevřela svůj zápisník a zahleděla se na tužkou načmárané poznámky.

Když zvedla oči, prohlížela si ženu naproti sobě. Dlouhovlasá tmavovláska s hezky vykresleným obličejem. Nenápadně oblečená. Elegantní. Decentní. A přesto nepřehlédnutelná. Bude to oříšek.

Nadechla se. „Takže Sidonie. To není obvyklé jméno,“ podotkla Eva mimoděk. Nestávalo se jí to často, ale nevěděla, jak začít.

Sidonie mlčela a pozorovala ženu naproti sobě. Byla si jistá, že jsou si sympatické. Znały se? Vzdychna. „Ano. Tak začínají všechny rozhovory. Jsem z toho unavená. A to už jsem vám říkala několikrát. Je to divné jméno, co mě dělá tak jinou? Víte, že káva prý ochlazuje. Někde jsem to slyšela. Když vypiju šálek kávy, je mi většinou teplo. Zvláštní, že?“

Eva pozorovala ženu naproti sobě, jak si do kávy nasypala cukr a energicky zamíchala lžičkou černou tekutinu. „Sladíte?“

„Hm,“ usrkla Sidonie horký nápoj. „Jasně. Sladím. Víím, je to proti trendům, normální je nesladit. Jenže my jsme tady proto, že jsem jiná. Vnímají mě tak. Nebo je to jen moje představa?“

Eva se zamyslela. „Každý je výjimečný. Někdo vyniká víc, jiný míň. Myslíte, že všichni chtějí být normální? Neviditelní? Ne. Naopak. Podívejte se na tu ženu. Jen po očku prosím vás! Tak vidíte – velký výstřih. Pravda. Má co ukázat, klobouk dolů. Sytě červené rty. Hm, myslela jsem, že letos frčí tělové odstíny. Každopádně chce být viditelná, odlišit se. Aby si jí všimli.“

„Pravděpodobně neví, co vše s sebou odlišnost přináší. Víte, já jsem si jako malá ráda hrála s dětmi, ale moc jich kolem mě nebylo. Vlastně jsem měla báječné kamarády u nás na vesnici. Ale ve škole jsem nikdy nebyla v té velké partě. A to mě trochu mrzelo. Dodnes špatně snáším kolektivy. A pozornost,“ rozpovídala se Sidonie.

„Rozumím. Ale někdy vás to baví? Být středem pozornosti? Obdivovaná? Jste krásná, chytrá, inteligentní a úspěšná,“ odvětila Eva.

„Stop. Já se potom červenám,“ zašeptala Sidonie.

„Dobře. Co přesně děláte?“ zeptala se Eva a otočila stránku ve svém zápisníku.

„A vy?“ povytáhla Sidonie obočí.

„Proč se ptáte, když to víte,“ zasmála se Eva.

„Zdržuju. Občas si vymýšlím. Lžu nebo mlžím. Chtěla bych být lékařkou. Nebo právničkou. Tomu lidi rozumí. Nakonec vždycky sklouznu k tomu, že okecávám. Svě povolání omlouvám a snižuju. A tím ponížuju sebe. Někdy to funguje. Lidi si potom o mně myslím, že jsem looser. Ale vlastně tím jejich náklonnost vůbec nezískám. Naopak,“ Sidonie se odmlčela a napila se z chladnouceho šálku kávy.

„Píšete. To je přece nádherné. Báječné!“ vyhrkla Eva.

„No ano. Děkuju. Ale lidi si buď myslí, že vydělávám majlant a ještě se při tom bavím. Nebo si myslí, že nevydělávám nic a podporuje mě manžel. Ani jedno ani druhé není pravda. Jsem z toho vysvětlování unavená,“ Sidonie složila lokty na stůl a opřela se do koženého křesílka.

„Záleží vám na tom? Pořád vám záleží na tom, co si lidi myslí? Opravdu musíte pořád dokola vysvětlovat? Nemůžete jen být?“ zvedla Eva obočí.

„Jo. Teoreticky to znám. Jenže mě to zraňuje. Víte, jakoby moje duše byla čistě dětská. Milující, otevřená. A potom často zraněná. A tady,“ – Sidonie si přejela rukou po hrudi – „Tady je to potom takové rozervané, bolavé.“

Eva mlčela. Jak by mohla přiznat, že ten pocit dobře zná. Anebo přece?

„Znám to.“

„Znáte to?“

„Jistě. Myslíte to dobře, usmíváte se. Jste vstřícná, zdravíte první. Třídíte odpad. Podporujete psí útulky. Ale někdy stačí málo a bolí vás snad celý svět,“ sklopila oči. Nikdy, ještě nikdy se jí nestalo, že by se otevřela své klientce. Ona je ta, kdo má naslouchat a pomáhat. Pohleděla do laskavých a zářících očí Sidonie.

„Víte, je to poprvé, co si o tom všem otevřeně povídám. A nechci být ošklivá, ale těší mě, že to tak máte taky. Jak se vypořádáváte s tím, že vás bolí někteří lidé?“ Sidonie se narovнала v křesílku.

„Bolí? Myslíte tím to, že někdy prostě čekáte od toho či onoho, že se na vás usměje. A ono nic? Všimla jsem si, že mezitím většinou propásnu úsměv někoho jiného. Koho vnímám míň,“ přiznala Eva.

„Já jsem si udělala seznam lidí, kteří pro mě znamenají hodně, milují mě a já je. Těch, kteří mě poznali, jaká opravdu jsem, a přijali mě. Vedle toho je seznam těch, kteří jsou pro mě důležití, ale vidí na mě chyby. Je tam i moje máma. Cítím, že by chtěla, abych byla jiná. Aspoň trochu jiná“ Sidonie sklopila oči.

„Takový seznam nemám. Ale kdybych měla, tak by na té druhé straně byl zase můj otec. Přesto ale nemůžeme být jiné, že?“ Eva se zkoumavě zadívala na ženu naproti.

„Ne. Snažila jsem se. Potlačovala něco tuhle a támhle. Akorát z toho byly boule. Tak jsem je nechala vyrůst, a jak to s boulemi bývá, samy se zahojily. Najednou mám rovnější záda, dýchám uvolněněji. Ale abych vám nekecala, občas se mi vrací stavy úzkosti, strachu, lítosti.“

Eva pokývala hlavou. „To je normální.“

„Tak přece?“ zasmála se Sidonie. „Nakonec říkáte, že jsem normální. To je ale báječné. Tak já budu pořád taková, jaká jsem.“

„Perfektní. Buďte autentická, svá, jedinečná!“ usmívala se Eva.

„Víte, na co jsem přišla. Je to ale opravdu veliké moudru,“ Sidonie se potutelně usmívala a naklonila se blíž k Evě. „Zdá se mi, že bychom mohly být kamarádky, tak já vám to tedy řeknu. Nakonec je to vždycky strach, který se podělá první. Ne já.“

Obě ženy se zasmály.

„Dobře Sidi – tak máte ráda, když vám říkají, že? Já myslím, že jsme to vyřešily,“ Eva zaklapla zápisník.

„Taky si myslím. Vydržet. Nezaprotat se sama sobě. A bude nám všem báječně. Co kdybychom si začaly tykat? A máte ještě čas na skleničku vína?“

„Moc ráda,“ usmála se Eva.

Babí jaro

Helena Žáková

Ve vzduchu byla téměř cítit jarní vůně, přestože listí na stromech začínalo hrát nejrůznějšími podzimními barvami. Že uprostřed podzimu občas přichází babí léto a sluníčko zase hřeje, neobvyklé není. Ale jaro na konci října? Kdo to kdy viděl? Chvilí se zdálo, jakoby zima úplně vynechala, jakoby po pár sychravých týdnech měl zase přijít duben.

Jenže i kdybych s odstupem času chtěla uvěřit tomu, že jsem se spletla a že byl doopravdy třeba duben, vzpomněla bych si, že duben být nemohl. Stalo se to totiž hned po mých narozeninách. A já mám narozeniny v říjnu.

Já si vám tehdy na konci října usmyslela, že když může existovat babí léto, existuje také babí jaro. Chodila jsem ještě na střední a jeden by si myslel, že se člověk během studií dopracuje k pojmům jako třeba babí jaro. Jenže ono ne. Evidentně jsem si babí jaro vycucala z prstu.

Ten den, kdy přišlo babí jaro, jsem vlastně nerozuměla tomu, proč to všechno dělám. Nervózně jsem přešlapovala před nádražní budovou, rozhozená prvním zádrhelem. Byla výluka na trati a já hledala autobus místo vlaku. Najednou mi docházelo, že jsem ještě nikam nejela, aniž bych vedle sebe neměla kamarády, kluka, rodiče, učitele. Alespoň ne do neznáma. Asi je to směšné. Jenomže sama jsem se prostě nikdy nevydala dál než na naši chatu.

Musel na mě být pohled k popukání. Sice jsem byla zvyklá jezdit vlakem, ovšem tohle mi připadalo nějaké jiné. Bála jsem se všeho na světě. Ten směr jsem neznala. Město, do kterého jsem mířila, jsem nikdy nenavštívila. Přestože jsem toho do té doby zcestovala oproti svým kamarádům hodně jak v Čechách, tak za hranicemi, tady jsem se prostě a jednoduše měla ocitnout úplně poprvé.

Někdo tam na mě samozřejmě čekal. On čekal na mě, zatímco já nečekala vůbec nic, dokonce ani to, že bude čekat. Takový pocit mi byl cizí. Pocit, že je přede mnou naprostá prázdnota. Tma. A co hůř! Že je mi to úplně jedno! Cokoliv přede mnou v životě stálo, vždy jsem měla alespoň nějakou představu. Pokaždé jsem se pozastavila, byť na malou chvíli, a přemýšlela, jaké to asi bude. Jestli dobré, nebo špatné. Černé, nebo bílé. Tentokrát mi na tom nikterak nezáleželo. V duchu jsem dopředu neviděla ani jeden jediný obraz toho večera.

Potkala jsem ho před rokem. Sdíleli jsme ovšem koníčka, díky kterému se po celé republice střetávali stejní lidé patřící do jedné velké komunity. Takže spousta mých kamarádů ho znala léta. Já se s ním vlastně během toho roku viděla jen párkrát, ale příležitostí bylo víc než dost. Respektive to byly mraky nevyužitých příležitostí. Ani v nejmenším mě totiž nezajímalo. Hned ze začátku mě lákal na nějaký čundr, pochod, na ples. Pokaždé jsem se vymluvila.

Nechtělo se mi. Nechtělo se mi komplikovat si snad jen jeden jediný večer v životě tímhle člověkem, který bydlí daleko a který je celý takový nějaký. Nedostižný. A hlavně neskutečný. Ano, on mi prostě od začátku připadal neskutečný. Jako prelud, který se občas někde mihne a pak zase na dlouhou dobu zmizí.

Možná je to tím, že mi vždycky jen psal. Snažil se, opravdu se snažil, snažil se psát a otravovat. Nevzdával své pokusy o to se se mnou setkat. Jednou přijel na nějakou oslavu narozenin v domnění, že se ukáží, ale já prostě nedorazila, protože jsem neměla chuť. Párkrát jsem se mu nevyhnula v rámci našeho společného koníčku a on se pokaždé choval jako vůl. Navíc o něm kolovali nepěkné zvěsti. Že prý je to náfuca. Což mi vlastně nemusel nikdo hlásit, to jsem pochopila sama.

Co pamatuji, přímých pozvání na výlet za ním, přišlo během léta více. Vytáčela jsem se. To pro mě nepřicházelo v úvahu. Byl starší. Starší a ještě ke všemu pitomec. Prostě nechápu, co mě to vlastně jednoho dne popadlo. Kývla jsem. Snad abych od něj měla konečně klid. Ne, vážně. Vážně nejsem schopna vysvětlit, jaký jsem k tomu měla důvod přestat se vykrucovat, a tak lhostejně a bez přemýšlení přistoupit na jeho návrh. Asi to bylo doopravdy proto, aby mě přestal uhánět. Abych měla tu návštěvu za sebou a on byl spokojený. A tak jsem se na konci října, téměř rok po tom, co jsem ho prvně spatřila, ocitla v náhradní autobusové dopravě. Ačkoliv jsem už tolikrát letěla na úplně jiný kontinent, teď když jsem se měla přesunout do města jen osmdesát kilometrů vzdáleného od domova, připadalo mi, že snad jedu na konec světa.

Neoblékla jsem si nic zvláštního. Den po bujaré oslavě mých narozenin s kamarádkami mi totiž moc do zpěvu nebylo a myslela jsem jen na to, abych se cítila pohodlně. Tedy. Nosila jsem takové stylové šněrovací boty připomínající vojenské kanady a slušivé legíny, tudíž jsem vypadala obstojně, asi tak jako když jde člověk do školy a čeká ho normální všední den. Vyvoněla jsem se a namalovala a v autobuse jsem si pak donekonečna česala dlouhé tmavé vlasy. Kdyby mi třeba tehdy došlo, že mířím na rande, nebo kdyby mi na tom rande nějak záleželo, zřejmě bych si vzala nějaké parádní šaty, které jen tak někde nevytáhnu. Jenže mě to bylo vážně, vážně, vážně dočista fuk! Bylo mi prostě fuk, že za ním jedu, a bylo mi fuk, o čem se spolu budeme bavit, bylo mi fuk, jestli na něj udělám dojem! Doufala jsem, že spíš ne, že už se za ním nikdy nebudu muset vracet!

Cesta mi ale připadala moc pěkná, protože podzim se zrovna dostal do té nejkrásnější fáze. Listnaté lesy byly protkané červenou, žlutou a oranžovou barvou a zelená tráva lahodila očím jako na samém začátku jara. Vždycky když jedu vlakem nebo autobusem, neubráním se pozorování krajiny, obzvláště pokud svítí sluníčko. Bylo to lepší než sledovat film, přestože mi tu podívanou narušil přestup na vlak. A ve vlaku mě potom otravoval nějaký cvok, který tvrdil, že je Mexičan, takže jsem měla po zábavě. On totiž spustil anglicky a brzy zjistil, že ve vagónu jsem jediná, kdo mu rozumí. Musela jsem si nasadit sluchátka a poslouchat hudbu, protože jsem neměla náladu

dělat, že čtu. Na hudbu jsem náladu měla. Já mám ve vlaku skoro vždycky náladu na hudbu, jelikož mi přijde škoda koukat do knížky nebo časopisu, když se vám za oknem míhá ta nejhezčí krajina, jakou si dokážete představit.

Mě bylo nakonec hrozně líto ta sluchátka uklízet. Já bych byla nejradši jela třeba až do Brna. Ona to tedy není žádná výhra trmácet se tímhle courákem do Brna přes celý jih, ale mně by to tehdy vážně nevadilo. Paradoxně jsem však ani jednou nepomyslela na to, že jsem měla zůstat doma, však já snad už dneska ani nedokážu popsat, jak pěkný pocit jsem z té cesty měla. Takový pocit naprosté samostatnosti. Svým způsobem mi to připadalo vzrušující!

Tak moc mi bušilo srdce, když přišel čas vystoupit. Ne kvůli němu, ale kvůli tomu, že se mi možná nepodaří otevřít dveře a že budu před všemi těmi lidmi ve vagónu vypadat jako hlupák. Jakmile jsem vyskočila ven a začala se rozhlížet po nádraží, bušit přestalo. Protože on tam nestál. Vnitřně jsem jásama, že se můžu sebrat a jet zase zpátky.

No jo, jenže on na nádraží nakonec přece jenom byl. Přímo přede mnou. „Ty mě nevidíš?“ zeptal se pobaveně.

Já vám mám takovou podivnou vlastnost. Když si vzpomenu na nějakého kluka, představuji si ho mnohem krásnějšího. Pak ho potkám a jsem strašně otrávená a zklamaná. Jenže s tímhle šaškem to bylo přesně naopak. Měla jsem tendenci si ho neustále zošklivovat. On to tedy nebyl žádný přední krasavec, přestože si to myslel, ale jak tak stál proti mně na nádraží a usmíval se, byla jsem naprosto v šoku, jelikož jsem ho v duchu viděla úplně jinak. Časem jsem si vsugerovala, že vůbec není hezký. Ve skutečnosti docela hezký byl. Hezký, štíhlý a takový drobný, takže vypadal hrozně mladě. A jak se kvůli mně vyvoněl! Úplná radost přičichnout, když vedle vás pro jednou nikdo nepáchne.

Nasedli jsme do auta a on mi začal předvádět své řidičské kvality. Líkala jsem v zatáčkách ze strany na stranu a měla jsem co dělat, abych se nezačala smát, protože je to příšerné klišé, jestliže vám nějaký kluk předvádí své řidičské kvality a myslí si, že z toho padnete na zadek!

Mě spíš oslnil v ten moment, kdy jsme dorazili k němu domů a on stál v kuchyni rodinného domku s růží a bonboniérou. Vykotkal něco v tom smyslu, že mám narozeniny, a proto že mi přeje všechno nejlepší. Chvilí jsem se zbytečně bála, že jsou doma jeho rodiče. Předně mě překvapilo, že nebydlí přímo ve městě, ale nejvíce ze všeho mě šokovalo jeho chování. Já si ho totiž pamatovala jako naprostého idiota a věřila jsem tomu, že bude naprostý idiot i tentokrát! O pár měsíců déle jsem pochopila, že pokud si o někom myslím, že je idiot, neměla bych od toho přesvědčení ustupovat.

Při pohledu na jeho pokoj jsem se málem podruhé udusila, jak jsem se snažila zadržovat smích. V každém rohu místnosti byl opřený nějaký kvěr a po podlaze se válely helmy a vojenské blůzy. Toho se ale neděste. Ono je to totiž u kluků, kteří milují ten náš společný koníček, naprosto normální.

Nabídl mi drink a do setmění jsme si povídali v kuchyni. Pak jsme vyrazili pěšky do města. Všude byla úplná tma, jen v dálce zářila nasvícená věž. Jen co jsme dorazili do centra městečka, zamířili jsme rovnou do takové rušné pivnice v Palackého sadech, v parku, který mi šíleně připomínal plzeňské Smetanovy sady. Do té doby jsem si na domov ani nevzpomněla.

Celou dobu tedy mluvil on. Mluvil a já poslouchala. Rozum mi zůstával stát nad tím, jak hezky umí vést hovor, aniž by si honil ego. Byl to úplně jiný člověk. A já nějak nebyla schopná slova.

Pomyslela jsem najednou na své dvě kamarádky. Na Týnu a Mílu. Jeden čas jsem se s nimi pořád srovnávala. Bůh ví proč. Stupidní, že? Týně jela huba od rána do večera. Co do večera! Vždyť ona kecala i ze spaní! Měla spoustu energie, hrozně hlasitě se smála a cenila při tom zuby. Míla, ta měla taky moc hezký úsměv, ale takový záhadný a jemný. Byla tichá, nesmělá a nikdy toho moc nenamluvila.

Já si vždycky připadala spíš jako Týna, jenomže s ním? S ním se ze mě najednou stala úplná Míla. A jako Mílu mě skoro nikdo neznal, snad jen on. Kolikrát mě napadlo, jestli bych se mu líbila i jako Týna.

On mě totiž považoval za hotovou panenku Marii. To prostě nepochopíte proč.

„To víš, ty jsi z úplně, ale úplně jiného těsta než naše Radka,“ řekl mi ten večer. Radka byla taková hrozná běhna s velkýmnosem, se kterou měl kdysi nějaké techtle mechtle a kterou jsem pořád někde potkávala, protože ta osoba byla snad úplně všude.

V průběhu večera nějak trapně zažertoval o podchodech a taky o tom, že kdyby mě cestou do města zamordoval a hodil do škarpy, tak mě nikdo nenajde. Dělal to schválně, protože si z nějakého důvodu myslel, že jsem příliš slušná na to, abych o nemravnostech třeba jen s někým konverzovala. Hrozně ho bavilo mě takovými věcmi škádlit. Třeba tím, že ženy jsou jako máslo, což mi vysvětlil až o pár týdnů déle. Že prý namazat si chleba máslem a svést ženskou je jedno a to samé, protože obojí jde dobře kreditkou, ovšem nožem je to přece snazší.

„Ty nemluvíš a nepiješ,“ povzdychl si najednou u večere. Potom zaplatil účet.

Já vám ani nevím, co mě na něm tak zaujalo. I když. Myslím, že to vlastně ani nebyl on, čím jsem se tu noc nechala okouzlit. Řekla bych, že mě spíš učarovala celá ta nová, pro mě neznámá situace. To, že jsem si udělala první naprosto svobodný výlet, že jsem byla poměrně daleko od domova úplně sama, že to bylo prostě jiné rande, než na jaké jsem byla zvyklá, ač mě za celý večer vůbec nenapadlo, že to je rande. Já chodila na kafe nebo na pivo s kluky ze školy a ne na večere, tak jak jsem to měla poznat? A navíc! Mám takový zvláštní sklon se vždycky zamilovávat do míst. Ne do kluků. Prostě do různých míst. Víím, že by to mělo být právě naopak, protože podle všeho

záleží na lidech a ne na tom, kde s nimi jste! Já si ale nemůžu pomoci. A že tohle bylo nějak výjimečné místo! On na pozadí toho místa a té chvíle vypadal lépe, než kdyby to byl nějaký soused z ulice, který mě pozval na džus do kavárny za rohem. Možná bych si ho ani nevšimla.

Když jsem chodila do třetí třídy, při vlastivědě se mi strašně pletl Most a Písek. Je to celkem pochopitelné, že má člověk Písek spojený s tím jejich slavným mostem, a tak malé dítě snadno napadne, že by bylo logičtější, kdyby se ono město s mostem prostě jmenovalo Most. Zřejmě jsem si to tady jednoho dne měla navždycky ujasnit.

Mně na tom mostě bylo moc hezky. Skoro jsem zapoměla, že on tam je taky, protože pro mě v takových chvílích existuje třeba jen ten pěkně nasvícený most nebo Sladovna nebo Putimská brána, i když tam Putimská brána vlastně už dávno nestojí. Okamžitě mi začala hrát v hlavě ta písnička, ve které se zpívá o Putimské bráně, a nemohla jsem ji dostat z hlavy.

Procházeli jsme se strašně dlouho. Bolely mě zuby. Pamatuji si, že s každým krokem a otřesem se mi rozbolela celá pusa, ale nevím proč, vždyť druhý den jsem už nic necítila. On chtěl jít původně po večěři tancovat, jenomže jsme obešli všechny tři trapné diskotéky a žádná nefungovala. Já se stejně radši procházela. Byl zmatený natolik, že se mě potom pořád ptal, jestli nemám hlad.

Každého by trklo, že se u něj doma muselo něco stát, jenomže ono se nestalo vůbec nic. Teda dívali jsme se na Krtek a paraplíčko. To se stalo. Jednou mi řekl, že tu noc se pokazilo, co se dalo, třebaže já takový pocit vůbec neměla. Kupříkladu přestala téct teplá voda a on to nedovedl spravit. Chtěl se dívat na film, ale žádný nepřipravil. Potíž byla v tom, že mu najednou neběžel ani internet, a tak jsem měla na výběr mezi nějakým příšerným hongkongským filmem a Krtečkem.

„Krteček je takovej malej hnusnej komunista,“ prohlásila jsem.
„Cože?“ nechápal.

„Chudák prodejce melounů je okraden skupinou zvířátek a ještě ke všemu vystupuje jako hlavní záporák celého dílu, protože mu ten zločin ráčí vadit.“
Usmál se. „Tohle mě nikdy nenapadlo.“ Načež mi zakázal komukoliv vykládat, že naše setkání skončilo sledováním Krtečka (to má ale smůlu, že mi o tom nezakázal také psát).

To je tak. Normální lidi se podle mě řídí nepsaným pravidlem. Pokud jedou na večerní rande tak daleko, že jim nezbyvá než přespát, přespí se vším všudy, nebo se na to vykašlou úplně. A pakliže chtějí, aby to proběhlo ve vší počestnosti, raději zůstanou doma. To se ví. Ačkoliv někomu řeknete, že přijedete jedině, když to proběhne ve vší počestnosti, ten dotyčný myslí, že si jenom tak plácáte játra a děláte drahoty.

Jenže my si fakticky povídali. Já totiž tolikrát odmítla jeho pozvání, že sám věděl, co má dělat, respektive co nedělat. Samozřejmě že to byla z jeho strany dlouhodobější investice, tím jsem si byla jistá téměř okamžitě. Měla jsem si o něm dle jeho plánu pomyslet, že je gentleman a hodný hoch, který drží slovo. Umocnil to prohlášením, že si prý jde lehnout do vedlejší místnosti, to jsem šla vážně do kolen. Protočila jsem otráveně panenky a deklarovala, že opravdu nemusí. A tak jsme začali mluvit a já prvně za celý večer mluvila víc než on.

„Buďto je ti zima, nebo se třeseš hrůzou,“ neodpustil si jedno ze svých rýpnutí. „Nebo že by ses třásla ve svém očekávání?“

A když mi přinesl další deku, usnula jsem.

Po probuzení jsem si chvíli zaboha nedokázala vzpomenout, kde jsem se tu vzala. Potom mi zase dělalo problémy přijmout fakt, že jsem opravdu tady. Bylo to nejpodivuhodnější a zároveň nejhezčí ráno na světě.

Vstal a jel pro croissanty, zatímco já čekala. Později hloupě pozoroval, jak je jím. Byl docela otravný a taky drzý, protože mi klidně řekl: „Sníš dva.“ Urazilo mě to a přestala jsem se s ním bavit.

Den předtím jsem si opakovala, že ráno vypadnu co nejdřív, takže jsem mu to takhle oznámila. Pokrčil smutně rameny. „Pakliže sis to tak naplánovala.“ Najednou mě mrzelo, že jsem se rozhodla prchnout, ale hrdoost mi nedovolila přiznat, že jsem změnila názor, že bych tam nejradši kysla celý den, kdyby to šlo.

Odvezl mě tedy na nádraží. Jak jsme spolu čekali na vlak, uvědomila jsem si, že na obloze není vidět jeden jediný mrak a že vzduch voní jarem. Věděla jsem, že na podzim prostě není možné, aby vzduch voněl jarem, ale přísahala bych, že se jaro na malý okamžik doopravdy vrátilo. Chtěla jsem ten okamžik zastavit.

Vanul takový příjemný větřík. Myslím, že stříbrný vítr. Napadlo mě, že ho z dalek vážně slyším a že Fráňa Šrámek v té své knize tak docela nemlžil.

Vteřinu na to, co mě políbil stříbrný vítr, políbil mě i on a jako že je bůh nade mnou, říkám, že jsem nic podobného nečekala ani v nejmenším. Však tady celou dobu opakuji, že jsem to nepovažovala za rande! Mně vám to nakonec musela objasnit naše češtinářka, protože o týden později jsme probírali Šrámka při literatuře a já se zřejmě začala nějak přihlouple šklebit. Nejdříve se nás obecně zeptala, jestli známe Písek, a mě zacukaly koutky úst. Všimla si toho.

„Že vy jste tam měla s někým rande?“ zeptala se.

„Když myslíte,“ souhlasila jsem otráveně.

Jak jsem tenkrát nastupovala do vlaku a otočila se na něj, rozverný děda, vykloněný z okýnka, zakřičel: „A pořádně jí zamávej, nebo se ti nevrátí!“

To se rozumí, že kdyby mávání nějak ošidil, už mě v životě neuvidí! Mával až příliš urputně, takže se mi ho nakonec zželelo.

Dospělí a teenageři

Jarmila Jiráková

„Mami?“ Zaznělo ve dveřích nezvykle žalostně. „Proč je život někdy tak krutý?“

Jindy drsná skejtačka měla slzy na krajíčku. Zůstala stát mezi dveřmi a vyčkávala. Bylo mi jasné, že mi chce něco říct. A že se stalo něco zásadního. Něco, co jí pohnulo víc, než by si byla bývala přála. V posledním čase totiž není u nás doma vůbec obvyklé, aby si pubertou zmítaná dcera přišla pro útěchu.

„Ty brečíš?“ Neubránila jsem se údivu. Vzápětí jsem byla ráda, že si toho nevšimla. Někdy totiž i naprosto nevinná otázka může v přecitlivělém teenagerovi vzbudit nelibost. To už jsem znala dost důvěrně. Uhnula pohledem, zjevně jenom nerada přistižena při neovládnuté, nevídané, slabosti.

„Hardy!“ Objala svého psa a přitulila se k němu. Ten jí na oplátku olízl ruku i tvář. Dojemný obrázek, jako z romantického filmu!

Amálka se zjevně potřebovala uklidnit. Věděla jsem, že se nesmím na nic ptát, pokud se mám něco dozvědět. Zvlášť, když navenek drsnou skejtačku nečekaně přemůže cit.

To je totiž mezi teenagery, už docela dlouho, většinou tak, jestli to někdo náhodou neví: Když donedávna ještě holčička stojí před prahem dospívání, dnešní zákon puberty nekompromisně velí rozhodnout se: Chci být (a taky že budu!) drsná „skejtačka“, nebo jemná a křehká „barbína“. Se vším, co k té které holčičí variantě svým charakterem neodmyslitelně patří.

Každá z obou těchto variant holčičího dospívání následně dává svému okolí pořádně zabrat, i když pochopitelně každá jinak. Tohle už dnes z vlastní zkušenosti dobře vím. Byly ale doby, kdy jsem to nechápala. Přesněji vyjádřeno - nechápala dostatečně. Pobaveně jsem vždycky, když k tomu byla příležitost, sledovala skejtačky svých kamarádek (skejtaček se v čase dospívání mého prvorozeného syna urodilo v našem okolí nějak víc), a občas jsem jen nevěřicně kroutila hlavou.

„Počkej za pár let. Až vaše Amálka doroste. To bude nejspíš taky pořádný rachot,“ zkušeně konstatovala kamarádka-psycholožka, která tou dobou už věděla o holčičí pubertě své. Bruslila v ní, jak se dalo. Bylo zřejmé, že se s pubertálními výkyvy své dcery pere bez valné naděje na prosazení stejně, jako většina našich vrstevnic. A to navzdory svým prokazatelně bohatým profesním zkušenostem!

Tehdy jsem, jako matka dospívajícího syna, jen pokrčila rameny.

„Bez obav!“ Reagovala jsem obvykle s pocitem neotřesitelné jistoty, že dceřinu pubertu zvládneme se stejným přehledem, a tedy hravě, jako tu synovu.

No, přiznávám nerada, že jsem se zmýlila. Jak jsem byla pošetilá a směšně naivní ve své tehdejší nevědomosti! To jsem si uvědomila až ve chvíli, když naše holčička začala sice zvolna, ale razantně, asi ve svých deseti letech, vystrkovat růžky.

Teď tedy máme doma, už nějaký ten čas, skejťáčku.

„Brečí jenom Barbíny,“ brání se obvykle zuby nehty nechat v sobě rozeznít přirozenou strunu. Ve chvílích, kdy ji zasáhne bolest, lítost nebo dojetí.

„Paní Jánská umřela...!“ To už se slzy v očích Amálky objevily s plnou parádou. Chvíli trvalo, než byla schopná v řeči pokračovat.

„Asi to byl infarkt. Záchrance trvalo celou věčnost, než přijela! Pozdě ...!“ Už jen tiše hlesla a přemožena emocemi se nešťastně schoulila do křesla. Bylo to Amálčino první setkání se smrtí, s konečností.

Začal se mi před očima překotně odvíjet film, který zinscenoval sám život: Paní Jánská! Nenápadná žena, předčasně zestárlá starostmi, životem bez partnera, máma už dospělých dětí. Na pohled bez váhání důchodkyně, a přece (pro mnohé překvapivě) pořád ještě ve věku, kdy některé jiné ženy úspěšně chytají druhý dech. Ona teď tedy, paradoxně, vydechla naposledy! Věděla jsem, že ji teenageri mají rádi.

„Přece to nevzdáš! Za svoje sny se musíš prát!“ Slyšela jsem ji jednou hlaholit. Aby dodala kuráž. Komusi z těch mladých – a taky sobě. Našla si k teenagerům evidentně tu správnou cestu.

Než jsem stačila na Amálčinu smutnou zprávu zareagovat, potkaly jsme se s dcerou pohledem. Byl zvláštní, takový jsem u ní do té chvíle ještě nikdy neviděla. Amálka zjevně rozrušena pokračovala: „Chceme se s ní rozloučit. To se přece dělá, ne?“

Nezdálo se, že by v tu chvíli čekala na souhlas.

Zatrnulo mi. Věděla jsem, že je zle. Pokud si parta teenagerů něco usmyslela (nechtěla jsem ani domyslet, co), tak to taky provede. Jakkoliv. Už jsem s tím měla do té doby nějaké – nemalé – zkušenosti.

V první chvíli mi naskočil obraz teenagerů, dožadujících se vstupu tam, kde i dospělí ztrácejí obvykle kuráž.

Dcera vzrušeně pokračovala: „Už jsme se domluvili. S Renatou i s Petrem.“

Děti paní Jánské znám. Smrt jejich mámy nastala zřejmě bez předchozího varování. A tomu bude taky nejspíš odpovídat bláznivý nápad, který se, jak jsem se obávala, zrodil v jejich hlavě.

Vyčkávala jsem, a v duchu trnula, co se dozvím. Nečekala jsem, že mě dcera bude šetřit.

„Budu tam,“ stroze stačila Amálka zareagovat do telefonu v mezičase, kdy jsem se pokoušela srovnat si myšlenky. Omladina se zřejmě začala svolávat.

„Jasně, to dáme všichni!“ Opáčila ještě a začala se rychle chystat k odchodu.

Dveře práskly a já jsem zůstala se svými divokými myšlenkami zase sama.

„Tak to vidíš,“ pohladila jsem psa, který se posadil přede mne a prosebně se na mne díval. Čekal, že se s ním Amálka půjde ještě proskočit. Kde ale té už byl konec!

„Jdeme spolu, kamaráde, neboj se!“ Vyšla jsem se psem do večerní ulice. Potřebovala jsem si provětrat hlavu.

Myslela jsem na paní Jánskou... Uvědomila jsem si, že jsme se vlastně moc neznaly. I když jsem ji vídávala docela často. Obvykle venčit jejich fenku nebo jen tak klábosit na lavičce před domem, kde bydlela. Denně tam probírala se sousedkami novinky všedních dnů.

Jen výjimečně jsem byla přímým svědkem její komunikace s teenagery. Zvučný hlas paní Jáské se pak ale rozhodně nedal přeslehnout: „Přebrat kluka kamarádce, to je tedy pěkněj podraz!“ Zlobila se a s pochopením, s nepředstíranou účastí dodala: „To pak bolí dvojnásob, já vím. Ale co naděláš?“

Zadívala se dlouze na slzící, asi tak patnáctiletou, slečnu: „Nic si z toho nedělej. A nebreč. Nestojí ani za jedinou tvoji slzičku, když se nechal zlákat!“ Snažila se povzbudit dívku v jejím zjevně prvním citovém zklamání. I když sama nepochybně věděla o životě své.

Holka na to jen nešťastně škytla: „To se lehkou řekne, ale když...“ Ze vzpomínek mě vytrhlo silné škulnutí. Vodítko se mi zadřelo do dlaně. Pes mě prudce stáhnul k stezce, která vedla k zatravněnému parčíku mezi domy. Většinou tohle místo obcházíme. Náš bezmála třicetkilový pes využil mé nepozornosti. Prosadil se s veškerou razancí, které byl schopen, a dychtivě vyrazil vpřed. Vlála jsem za ním se svými pětáctyřiceti kily živé váhy jako vždycky, když nemohl ovládnout svůj přirozený pud.

Tentokrát ale jeho vehemence nevěstila vůbec nic dobrého. „Hardy, pomalu!“ Celkem marně jsem se snažila psa usměrnit. Zatáhla jsem, pro změnu já, za vodítko poněkud prudčeji. A přesně to jsem dělat neměla.

Karabina se vyvlékla z kroužku na obojku a pes měl rázem nečekanou volnost. Rozběhl se tryskem před sebe. A zmizel.

Dalo se jen stěží rozpoznat prchajícího zajíce, který sem zabloudil. Zažívala jsem malá muka. Věděla jsem, že ušák může psa prohnat až k staveništi, za kterým už začíná les. A to by pak mohlo být zle!

Trvalo neskutečně dlouho, aspoň mně se to zdálo, než se pes, bez kořisti, objevil. Ve skutečnosti byl ale z dohledu jen chvíli. Prudce se najednou vynořil ze tmy, která už se kolem nás do té doby nekompromisně rozprostřela.

„To se dělá, takhle utíkat?! Styď se!“ Vydechla jsem konečně s velkou úlevou. Pes si sedl přede mne, rychle dýchal a díval se na mne tak provinile, že další jeho plísňení jsem si odpustila.

Vraceli jsme se zpátky domů a tma už se dala krájet. Blížili jsme se pomalu k naší ulici. Vzali jsme to zkratkou, zadní stranou, odkud to bylo přecejeno o něco blíž.

Z dálky jsem zahlédla světýlko (přesně jako v pohádce o Permíkové chaloupce). Bylo ale zvláštní. Nešlo hned rozpoznat, co to je. Pak jsme přišli blíž.

Přemohlo mě dojetí.

U lavičky, kde ještě včera seděla paní Jánská, byly svíčky poskládané do tvaru srdce. Symbolika velkého planoucího srdce, uprostřed jedné z mnoha navzájem si podobných městských čtvrtí. Napadlo mne, že všeobjímajících lidských srdcí, podobných tomu paní Jánské, zas tolik není. A to jedno z mála, jedinečné, právě dotlouklo navždycky.

Teenageři posedávali nebo postávali kousek od lavičky, na trávníku v pozadí. Byli nezvykle potichu, takže jsem si jich v té tmě zprvu ani nevšimla. Amálka mezi nimi. Myslím, že jsme si všichni navzájem porozuměli i beze slov. Druhý den ráno vystřídal prozvěnu mé dojetí bezmocný vztek.

„Proč jsou někdy dospělí tak krutí? Přece jsme chtěli jenom zavzpomínat!“ Podívala se na mne s výčitkou dcera poté, co se vřítela se psem do dveří našeho bytu. Byla před odchodem do školy zkontrolovat místo večerní piety.

Zmizelo.

„Ty svíčky přece nikomu nepřekážely!“

Napůl vyhořelé svíčky našla vyhozené v odpadkovém koši. K dalšímu sdělení už se dcera potřebovala znovu pořádně nadechnout. „Večer jsme je chtěli zase zapálit. Sedm večerů po sobě.“

A opět cosi, co nápadně připomínalo slzy, se dralo do očí naší drsné skejťáčky.

„Proč se musí dospělí do všeho plést? Úplně do všeho?!“

Na položenou otázku jsem skutečně neuměla odpovědět. Nedalo se na ni odpovědět. Když jsem se podívala na dceru, pochopila jsem ale jedno: věděla docela jistě, kdo to udělal. A ten, kdo to udělal, zase jednou vzdálil o kus všechny nás dospělé od teenagerů. A to je přece vždycky škoda. Pro obě dvě strany.

Strom

Nikola Cieslarová

Ten strom tam stál vždycky. Nádherný ve své velkoleposti, skrývající moudrost věků a tajemství generací před námi. Nikdo si netroufal odhadnout, jak starý doopravdy je, ale všichni tak nějak tušili, že pokud existuje nějaký strom, který tady byl dříve než všechny ostatní, pak to byl tenhle.

Chodila tam každý den, od pondělí do pátku, jen tak se projít, odpočinout si po práci, utřídit si myšlenky. Milovala vítr ve vlasech, jeho šum v korunách stromů a vůni, kterou přinášel. Nikdy ji nenapadlo, že ten strom může být něco více než jen pouhý strom. Jen tak si tam stál, několik desítek, možná i stovek let, lidé kolem něho procházeli, možná se u něj někdy i zastavili, obdivovali tu krásu a šli dál.

Možná to byla jen náhoda a možná to tak mělo být, ale jednou se rozhodla, že se ke stromu půjde podívat v neděli. Jen tak, na procházku, užít si víkend, sluníčka, čerstvého vzduchu. Už z dálky viděla, že strom není sám. Někdo tam seděl, opřený o jeho kmen, zahloubaný do svých myšlenek s pohledem do neznáma. Rozhodla se, že pro tentokrát strom přenechá jeho novému příteli a vydala se na cestu zpět domů.

Celý týden po práci chodila kolem toho stromu, ale nikdy tam toho neznámého neviděla. V hlavě jí vrtaly otázky, na které chtěla znát odpovědi. Kdo je ten člověk, který seděl pod jejím stromem a jehož pohled byl zaměřen do jiných světů tak, jako by snad nic kolem něj neexistovalo? Nad čím asi přemýšlel? Proč si vybral zrovna tenhle strom? Nedalo jí to spát.

Další neděli se proto rozhodla vydat se ke stromu znovu. Ještě před tím než tam došla, věděla, že tam bude i on. Nevěděla, co ji tak přitahuje na člověku, kterého viděla jednou v životě, ale neviditelná síla ji táhla přímo k němu a ona proti tomu nemohla nic dělat. Seděl tam, na stejném místě jako minule, zamyšlený pohled upřený na papír, který měl před sebou a něco psal. Neschopna odtrhnout pohled nebo hnout se z místa, fascinovaně to celé pozorovala. Nechtěla, aby věděl, že se na něj dívá, ale zároveň nemohla dělat nic jiného. Co to asi píše? Komu to píše? Je to dopis? Ale kdo v dnešní době píše dopisy! Ještě několik minut to pozorovala, než byla schopna odejít. Za tu dobu ani jednou nezvedl hlavu. Další otázky, další myšlenky. Začínal ji zajímat, čím dál tím víc. Rozhodla se rozšířit své všednodenní procházky i na neděle. Byl tam. Vždycky. Pokaždé zahloubán do sebe, nevnímajíc okolní svět, ve svém vlastním vesmíru.

A ona jen pozorovala, nehodnotila, nic nekonala. Zatoužila po tom ho poznat. Nevěděla, jak se k němu přiblížit, nechtěla vstupovat do jeho světa násilím a rušit ho v jeho samotě. Za celé dva měsíce, co chodila ke stromu, ani jednou

nepozvedl zrak, ani jednou se nenechal vtáhnout do dění okolního světa. A jí to přivádělo k šílenství. Chtěla vědět, proč sedí u jejího stromu. Chtěla vědět, nad čím tak usilovně přemýšlí, co píše a proč tam je neděli za neděli. Byl tam vždycky, ať už bylo krásně nebo pršelo. Nikdy nezmeškal. Chtěla ho poznat, dozvědět se něco o jeho světě.

Když už jí celá tahle situace začínala přivádět k nesnesitelnému šílenství, rozhodla se jednat. Nemá co ztratit, ten strom a on bylo to jediné, nad čím dokázala přemýšlet. Nesoustředila se na práci, nejedla, nespala. A za to všechno mohl on. Člověk, který nikdy ani nepozvedl zrak, aby se na ni podíval, aby si s ní promluvil nebo se na ni třeba jen usmál.

Tři měsíce od té první neděle šla do parku dřív. Pršelo, ale ona věděla, že tam bude. Vždycky tam byl. Myslela si, že možná, když přijde dříve, on tam ještě nebude, a tak si tam sedne na jeho místo a počká. Ale on už tam byl. Zase ve svém světě, schovaný před kapkami deště pod korunou stromu. Sedla si vedle něho beze slov, jakoby to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Podíval se na ni, prvně od chvíle, kdy ho poprvé viděla. Usmál se, ale jeho pohled byl plný smutku a bolesti. Chtěla se omluvit za to, že ho ruší, že mu vlezla do jeho světa, že ho chodí pozorovat už tři měsíce, ale nedokázala říct ani slovo. V jeho očích však viděla porozumění.

Řekl jí, že už ji tam viděl. Jak tam chodí každou neděli a kouká na ten strom. Zeptal se jí, jestli ten strom pro ni taky něco znamená. Řekla, že si tam chodí po práci jen tak sednout a pročistit hlavu. Že si myslela, že to je její strom. Že tam předtím nikdy nikoho jiného neviděla. A tak začaly jejich společné neděle pod dubem. On mluvil, ona poslouchala.

Vyprávěl o lásce. Jak je prchavá, silná, nezničitelná ve své nekonečnosti. Jako život měnící esenci, která nás napájí, oživuje a někdy i umrtvuje. Právě tady pod tímto stromem rozkvetl největší příběh lásky, co kdy spatřil světlo světa. Mluvil o ní, lásce svého života, kterou poprvé uviděl právě tady. Bylo jaro, všechno se probouzelo, rostlo, kvetlo, otevíralo se světu. Každou neděli trávili tady, povídali si, poznávali se a nakonec se do sebe zamilovali. Neminula ani jedna, kdy by nepřišli navštívit strom, který je svedl dohromady. Roky ubíhaly a oni nikdy nezapomněli. Byl to takový jejich malý rituál, který s láskou dodržovali.

Vysvětloval, jak si sami tvoříme svůj svět, jak jsme pány vlastního života a každé naše rozhodnutí, přestože si v tu chvíli myslíme, že špatné, má pro každého z nás nějaký význam. Vyprávěl o tom, jak si plnili své sny. Pomalu, jeden za druhým, nikam nespěchali, protože na to měli celý život. Radovali se z každé malé věci, která se jim povedla, nikdy neplakali nad neúspěchy, nikdy nad sebou nelámali hůl, pokaždé když se jim něco podařilo, oslavili svůj úspěch, šťastni, že mají sebe, šťastni, že si zase splnili jeden malý sen. Snažili se vkládat radost do všeho, co dělali, aby každá věc, co stvořili, každý moment, co prožili, byl naplněn radostí a láskou. Něčím, co přetrvá dále, než je život sám.

Mluvil o důležitosti přítomného okamžiku. Nikdy nevíme, co se stane v další chvíli, kam nás život zavane. Měli bychom si užívat to, co máme právě v tu chvíli, ty momenty, okamžiky, které naplňují každíčkou část našeho těla štěstím a které jsou tak krátké a prchavé jako ranní mlha. Je důležité prožít každý moment jako by se už nikdy neměl opakovat, protože přesně v tom tkví jeho kouzlo. Potom už zbydou jen vzpomínky, blednoucí záblesky minulosti, na které nostalgicky vzpomínáme a snažíme se z nich vysát ještě tu kapku života, co v nich zbývá, dokud nevyblednou úplně.

Povídal o smrti. Jak je nevyhnutelná, hořkosladká a bolestivá. Jak bere, ničí, bolí a na druhou stranu dává, tvoří, spojuje. Jak ztráta jednoho člověka může zanechat naše životy prázdné, smutné, plné utrpení. Černou díru uprostřed rozkvetlé louky, která pohlcuje, zraňuje, stravuje. A mluvil zase o ní. Jak zemřela. Jak jedna jediná vteřina vzala její život a jeho změnila navždy. Vyprávěl o tom, jak dlouho trvá návrat do života, když část vaší vlastní duše odumře a vy ji nemůžete najít, protože je navždy pryč s osobou, která byla vaší součástí a bez které nejste kompletní, bez které vaše srdce pracuje jen z poloviny, protože ta druhá polovička už není, zmizela. Jak to bolí tak moc, že jediné, co si přejete, je vyrvat si srdce z hrudi a být tam, někde pryč, na druhé straně, ať už je to v pekle nebo v ráji. Ale musíte jít dál, protože víte, že tak to je nejlepší.

Mluvil o odpuštění. Proč by člověk v sobě neměl nosit zlobu a živit negativní myšlenky. Proč bychom se měli naučit odpouštět. I to, co nás bolí tak, že si myslíme, že nás to buď musí strávit, nebo aspoň zanechat jizvy a šrámy. Měli bychom se naučit nechat věci být. Odpustit, ale nezapomenout. Přijímat život takový jaký je, uznávat lidi se všemi jejich klady i zápory, bez předsudků a s láskou. Protože tak budeme žít a ne jen přežívat. Sami si určíme směr našeho života a intenzitu jeho prožívání. Protože pokud je něco v naší moci, tak je to náš život. Musíme jít dál, neohlížet se, nelitovat, žít.

A pak tam jednoho dne nebyl. Bez vysvětlení, bez rozloučení. Neznala jeho jméno ani nevěděla, kde bydlí. Jediné, co znala, byly jeho pocity a myšlenky. K dubu však chodí pořád. On už tam není. Neví, jestli se odstěhoval nebo už ten strom víc nepotřebuje. Jestli šel dál nebo je zpět s láskou svého života, tam někde na druhé straně. Někteří lidé nemají být v našem životě navždy. Objeví se, přinesou nám uvědomění a stejně nenápadně, jako se v našich životech objevili, zase zmizí. Vše plyne, tok života se nikdy nezastaví a stejně tak, jak se v našem životě lidé a věci objevují, mohou jednoho dne zmizet. Neměli bychom litovat rozhodnutí, která jsme udělali, ohlížet se zpět a přemýšlet, co by se dalo udělat jinak. Musíme žít, nejlépe jak nám to daný moment dovolí. Užívat si každé chvilky a nikdy nelitovat.

Ústřice pro všechny

Andrea Cerqueirová

Bylo obyčejné parné dopoledne. Maria s Alenou si zašly posedět na pláž Futuro v brazilské Fortaleza. Našly stín, objednaly si a brčkem upíjely kokosovou vodu přímo z kokosu. Tu šel kolem prodejce ústřic. Brazílka Maria byla zvyklá, že jsou „za babku“, Alena z Prahy ne – tam se přece prodávají jako drahá delikatesa. „Deset ústřic,“ objednala Maria. Zaplatila za ně 10 reálů, což je necelá stovka. A to ještě Alena netušila, s jakým servisem je budou pojídat. Prodejce si k nim sedl, každou ústřicí otevřel a zeptal se, co na ni má dát. Maria s Alenou si je vychutnávaly plnými doušky. Prodejce ústřice poléval olivovým olejem, postříkával limetkou, posypával trochou pepře a vždy přidal chilli.

Každé sousto bylo jako pozdrav z ráje. Alena se snažila nevzpomínat na to, co se kdysi dozvěděla na kursu pro manažerky o tom, jak ústřice pojídat. Tehdy je jedla prvně a bylo jí řečeno, že když je na ústřici nakapán citrón, dostane infarkt, a když ji někdo sní bez předchozího pokapání, zabije ji tím, jak se do ní kousne. Kdyby nad tím přemýšlela, nemohla by jíst žádné „mořské potvory“, žádné ryby ani jiné maso. Takže myšlenky stočila jinam. Chutnalo jí a v hlavě se jí přemítala slova klasika – že dobře se bude mít lidstvo tehdy, až budou ústřice pro všechny. Byť je to metafora, používaná proto, že ústřice jsou drahé, asi to chápou jen v některých zemích.

V Brazílii by se asi nad takovým příslovím podivili. Alena to zkusila – schválně, jestli prodejce pochopí. Lovila portugalská slovíčka, aby sdělila něco, co má zcela jiný význam. Začala tím, že v České republice ostras, česky ústřice, stojí hodně peněz, protože tam nežijí, jsou vzácností a člověk si je (pokud vůbec) dá pouze výjimečně. Jsou symbolem vybraných rautů a panských talířů. „A proto se to u nás takto říká: dobře bude tehdy, až budou ústřice pro všechny. To ale u vás neplatí, tady jsou levné, že jo?“ Prodejce pochopil okamžitě! Zasmál se a přísloví několikrát zopakoval.

„Doufám, že si aspoň vyděláte, když je prodáváte tak levně?“ podotkla Alena. „Jsem nadmíru spokojen. Turisté i místní si pochutnávají a ze servisu, který jim nabízím, jsou celí paf. A já jsem zase rád, že celý den mluvím s lidmi, víte, co všechno se dozvím,“ řekl. „Jako třeba nyní to přísloví,“ vrátil řeč zpátky. „To je fakt dobré, to budu říkat zákazníkům,“ řekl a Aleně připravil ještě jednu ústřici jako bonus.

Nešetřil na ní – na ústřici nalil ještě více limetky i pálivého. Byl to Alenin poslední den ve Fortaleza, večer už letěla domů. V letadle svištícím nad Atlantickým oceánem myslela jak na to, kolik asi ústřic (mořských mlžů) se tam „skrývá“, tak na to, že zajišťují obživu tak sympatickému člověku – byť ani v Brazílii, kde jsou laciné a mají tam domovinu, si je bohužel všichni koupit nemohou.

O princezně, která rozmlouvala se zvířaty

Lenka Vajdová

Žila byla jedna neobyčejná princezna. Na první pohled vypadala jako úplně normální princezna, kterých po světě běhá nespočet. Ano, byla velmi krásná. Měla sytě modré oči v barvě letní oblohy, dlouhé vlasy v barvě zapadajícího slunce, úsměv, který hladil po duši a postavu tak akorát. Co však tuto princeznu činilo tak neobyčejnou, nebylo viditelné na první pohled. Bylo to skryté, vyzařovalo to přímo z jejího nitra. Kdo se princezně zadíval hluboko do očí, byl oslněn hřejivým paprskem zlatavého světla. Toto světlo mělo velkou moc, dokázalo otevírat lidská srdce. Pod paprsky tohoto světla nezůstalo nic skryté, dokázalo osvětlit pravou lidskou povahu. Žádná lež ani přetvářka neměla šanci.

Princezna byla povahy veselé, ráda si povídala s lidmi na zámku i v podzámčí. Milovala všechna zvířata a rostlinky. Cítila v jejich přítomnosti vždy radost a mír. Hodně času trávila u koní. V maštali si moc ráda povídala s podkoním. Byl to postarší muž, který zdědil své řemeslo po svém otci a ten zase po svém otci. Není divu, že koním rozuměl jako nikdo jiný, vždyť už jako malý klučina trávil v maštali a na pastvě většinu času. Pozoroval svého otce, jak s koňmi hovoří. A to nejen slovy, ale i pohledy, dotyky, myšlenkami. Otec mu vždycky říkával: „Kůň je velice inteligentní zvíře, nikdy ho nepodceňuj. Dokáže poznat, co si myslíš, také vycítí, jakou máš náladu. Když se k němu budeš chovat s respektem a úctou, nikdy na něj nemusíš použít síly. Pak ani on nemá důvod tě jakkoliv zranit, kopnout, kousnout nebo vyhodit ze sedla. A pamatuj, kůň má telepatické schopnosti, můžeš s ním komunikovat zcela beze slov a povelů. A on přesto udělá, co si přeješ.“

Princezna měla svého oblíbeného koně. Byl to fríský kůň. Černý jako noc, s dlouhatánskou vlnitou hřívou, širokýma nozdrami a silnýma nohama. Nejvíce milovala, když ho osedlala a vyjela s ním na projížďku. Když tak spolu klusali po lukách, připadala si volná jako pták. Když vjeli do lesa a cválali po lesních cestách, vyhýbaje se přitom větvím stromů, cítila, jak jí v žilách tepe divoká krev, jak je s koněm úzce propojená v jeden sladěný celek. Cítila vzduch ve svých vlasech, jeho vůni, teplé sluneční paprsky probleskující mezi stromy a koně pod sebou. Přála si, aby tenhle moment nikdy neskončil. Na vyjíždkách jí často doprovázel její věrný čtyřnohý kamarád, kříženec vlka a chrta. Našla ho tehdy jako malé hladové kňučící štěňátko, které se potulovalo kolem stájí, aby našlo něco k snědku. Nakrmila ho a od té doby jí byl věrně v patách. Byl neuvěřitelně bystrý, odvážný a rychlý. Svým vrčením a štěkotem dokázal zahnat kdejaké nebezpečí, svojí laskavou povahou kolem sebe neustále šířil veselí. S koníkem byli velcí přátelé a na projížďkách se rádi škádlívali.

Princezna se ze svých projížďek vracívala se západem slunce, někdy i za soumraku. To jí pak otec král velmi huboval, měl o ni starost. Ze všeho nejvíce se však trápil tím, že jeho dcera zanedbává svoje povinnosti. Jednou jí dokonce přistihl, jak místo lekce francouzštiny sbírá s babkou kořenářkou

na královské zahradě byliny. Jindy bylo prostřeno k obědu, který se servíroval vždy přesně v poledne. Princezna nebyla nikde k nalezení. Když později dorazila, byla celá rozčuchaná, bosa a v šatech hodných pouliční tanečnice. Princezna viděla, že se kvůli ní král velmi rmoutí. Nemohla si však pomoci. Říkávala: „Otče, jsem tuze přešťastná, když sbírám byliny, když jsem u koní v maštali, nebo si na louce hrajeme s pejskem na honěnou. Nehodím se pro roli princezny. Už jako malinkému děvčátko se mi chtělo plakat pokaždé, když mě chůva oblékala princeznovské šaty, korunku a střevičky. Z hodin společenského tance bych byla nejraději utekla na louku tančit bosky mezi květinami“.

Otec král byl však neoblomný. Princezna se má chovat, vypadat a smýšlet jako královská dcera. A basta. Jednou je součástí královské rodiny a ta klade na její členy vysoké nároky. Rozhodl se tedy, že svou dceru přiměje k poslušnosti jinak. Nechal ji odvézt na rodinné letní sídlo, kde jí měli bedlivě střežit chůva, sluhové, učitelka tance, učitel francouzštiny a učitelka společenského chování. Měla naplánovaný program od rána od večera tak, aby neměla čas ani pomyslet na to, kým opravdu je.

Jak čas běžel, princezna se naučila všemu, co se na královskou dceru sluší a patří. Mělo to však jeden háček. Přestala se smát, neměla chuť k jídlu a více a více chřadla. Jedné noci měla zlý sen. Zdálo se jí, že se jí na prsou usadil had, teplo v její hrudi se změnilo v chlad a z očí jí vyhaslo ono zlatavé světlo. Probudila se zpocená strachem a úzkostí, srdce jí divoce bušilo a v krku vyschlo. Té noci už neusnula. Převalovala se v posteli ze strany na stranu a nevěděla, co si počít. Avšak náhle v sobě pocítila jiskřičku naděje. Sama k sobě rozmlouvala: „Vždyť já vím, co mám dělat, odjedu. Teď hned. Jen si sbalím nejnnutnější věci.“ Najednou pocítila náramnou úlevu, jakoby z ní všecka ta tíha uplynulých měsíců spadla. Popadla svůj raneček s věcmi, tiše pošeptala svému věrnému pejskovi, že se vydává na cestu, jestli chce jít s ní. Chtěl, vždyť je její věrný přítel. Vyplížili se z pokoje, po špičkách prošli kolem stráže až do kuchyně. Tam ještě princezna přibalila něco k snědku a vyšli zadním vchodem na dvůr, který naštěstí nebyl zamčený. „Hurá, zvládla jsem to, jsem na svobodě. Popojdu kousek do lesa, tam si ustelu pod prvním stromem a počkám do svítání. Pak se vydám na cestu“. Princezna tak skutečně učinila. Nebála se sama po tmě v lese. Naopak cítila se pod rouškou tmy, obklopená lesní zvěří a rostlinami bezpečně. A taky měla svého psího ochránce po boku. A tak usnula.

Vzbudil jí až lomoz kol a dusot koňských kopyt. Otevřela oči a tu spatřila povoz tažený koňmi. Zamávala na kočího a optala se, jestli jí může kousek svézt. „Ano, jistěže, pojd' a naskoč si“, odvětil kočí. „Jedu zrovna do vedlejší vesnice na trh. Jsem hrnčír a jedu prodávat své zboží“. A tak se princezna a pejsk vezli, neznámo kam. Občas s hrnčířem prohodila pár slov, aby cesta lépe ubíhala. Samozřejmě, že byla inkognito, měla na sobě obyčejné šaty. Hrnčírka řekla, že jede za svojí tetičkou do vzdálené vesnice. Hrnčírka odpověď stačila, dál už se nevyptával. Na trh dorazili, když už slunce stálo vysoko nad jejich hlavami. Princezna hrnčírka poděkovala za svezení. Ještě se s ním podělila o oběd a zmizela v davu. Na trhu bylo neskutečně živo.

Všichni vychvalovali své zboží, aby ho prodali za co největší cenu. Nejčervenější rajčata, nejkřupavější mrkev, nejsladší melouny, nejšťavnatější jablka, nejvykrmenější husy, nejvoňavější chléb, nejžlutější vajíčka. Až očím přecházel zrak.

Když v tom něco neobvyklého upoutalo princeznu pozornost. Mezi všemožnými zvuky a lidskými hlasy najednou uslyšela i něco jiného, s čím se doposud nesetkala. „Nechci jít na porážku, chtěla bych se pást s ostatními na té louce u lesa se šťavnatou trávou, búúú.“ „Ať mě hospodář ještě neprodává, snesu mu ještě spoustu vajec, slibuju, kokodá.“ „Jsem obyčejnou cestou nezkratný vraník, podvolím se jen tomu, kdo ví, co je to opravdová láska, íháhá.“

Princezna otočila hlavu směrem, odkud hlasy slyšela. Chvilí jen tak stála v němém úžasu. Před sebou totiž spatřila stádo dobytka. Krávy, slepice, koně a mnoho dalších zvířat. „Slyším mluvit zvířata, nebo jsem se dočista pomátla?“ „Je to velký dar rozumět zvířatům“, princezna se otočila a vedle ní stál nějaký stařík, promlouvaje k ní dál: „Budeš-li o svůj dar pečovat a dál ho rozvíjet, můžeš žít šťastný a naplněný život.“ Princezna se chtěla staříka zeptat, jak má o tento dar pečovat a rozvíjet ho, avšak ten už mezitím zmizel v davu. Najednou se začala cítit podivně zmateně, lomozíci trh byl stále hlučnější. Našla tedy rychle cestu ven z tržnice a utíkala pryč. Zadržaná se zastavila pod prvním stromem. Posadila se a ihned tvrdě usnula. Když se probudila, slunce právě zapadalo. Cítila se už klidnější a odpočatější. Zdálo se jí sen. Posadila se, pozorovala západ slunce a pomalu se rozvzpomínala, co ve snu viděla. Bylo to jakési místo obklopené lesy, kde žilo mnoho různých zvířat. Mnoho z nich jí bylo povědomých, znala je ze života. Byly tam však i druhy, které ve skutečnosti nikdy nespatriila, viděla je vyobrazené pouze v knihách. Viděla samu sebe, jak se zvířaty rozmlouvá a jak přijíždí různí lidé se svými zvířaty. V ten moment se sen jako mávnutím kouzelného proutku rozplynul.

Princezna byla zmatená. Od babky kořenářky, se kterou ráda sbírala bylinky, věděla, že sny nám ukazují cestu, že v nich nalezneme odpovědi a rady. Snažila se tedy porozumět tomu, co jí sen ukázal, ale cítila se ještě zmatenější. „Co si počnu? Kam mám jít?“ ptala se sama sebe.

„Kam tě nohy ponosou, přeci. Běž a najdi to místo, které jsi spatřila ve snu.“ Myslela si, že to k ní mluví babka kořenářka, ale když se rozhlédla kolem sebe, nebyla tu. „Hmm... To je opravdu podivné“, mumlala si pro sebe princezna, zatímco se dala do kroku. „Dolů se podívej, to mluvím k tobě já, haf haf.“ „Cože? Ty? Proč jsem ti nikdy předtím nerozuměla?“ odvětila v úžasu princezna. „Protože až na tržnici jsi zjistila, že máš schopnost rozumět zvířatům,“ odpověděl jí s úsměvem její čtyřnohý kamarád.

Krajina jim ubíhala pod nohama. Šli lukami, poli, lesem, vystoupali do hor, prošli mnoha údolími a přebrodili několik řek. Princezna neměla ponětí, kam jdou, ale řídila se svými sny, které jí každou noc ukazovaly cestu. Až jednoho rána jí vzbudil zvláštní pocit na tváři. Příjemný, teplý, lechtavý. Otevřela oči;

to její milý čtyřnohý kamarád jí olizoval tvář. Rozesmálo jí to. „Vstávej, ospalče, už jsi skoro na místě. Jdi podél potoka a než napočítáš do sta, dojdeš na palouk se stoletým dubem stojícím uprostřed. To je to místo, které hledáš.“

A skutečně, vše bylo, jak jí pejsek poradil. Princezna stála pod obrovitánským dubem a nestačila se divit vlastním očím a uším. Najednou se začali slétat ptáci, kteří švitořili: „Vítáme tě, už tu na tebe čekáme“. Pak přiběhly srnky z lesa, které se sametovými čumáčky třely princezně o ruce: „Hurá, konečně je tu někdo, kdo nám rozumí“. Pak se slétly vrány a divoké kachny, přicupitali zajíci. Pak připlul oblak prachu a z něj se vynořila divoká prasata. Všechno to nadšené dupání, kejhání, chrochtání vzbudilo pozornost u stáda krav, pasoucích se na vedlejší louce. Cestou s sebou přibraly ještě kozy a společně se přiřítily. Princezna tam stála jako ve snu. Zvířata na ní jedno přes druhé mluvila, ani jim všem nestačila odpovídat. Po dlouhé cestě byla sice unavená, ale zároveň cítila velikou radost a hřejivý pocit ve své hrudi. V tu chvíli věděla, že je tu správně.

Na další den, už řádně odpočínutá, se dali všichni do práce. Začali společně stavět dřevěnou stodolu, kde by se mohla všechna zvířata ubytovat a malý domek pro princeznu. Vše šlo jako na drátku. Během několika týdnů bylo hotovo.

Zvířata měla kde přebývat i v nepřízni počasí, mohla sem kdykoliv přijít a kdykoliv odejít. Princezna si domeček zařídila útulně a našla v něm svůj domov.

Za těch několik málo týdnů, které princezna strávila se zvířaty, se od nich mnoho naučila.

Pochopila, že i zvířata cítí stejně jako lidé, a že jsou velmi inteligentní. Také je trápí podobné nemoci jako lidi. Akorát jsou lidmi nepochopení a brání podřadně, lidé s nimi většinou nejednají hezky.

Princezna tedy začala zvířatům pomáhat. Dávala jim nejrůznější rady, na neduhy používala bylinky. Od babky kořenářky se naučila znát jednotlivé bylinky a jejich léčivou moc.

Jak ubíhal čas, začalo se ve všech krajích, i těch vzdálených, hovořit o jakémsi čarovném místě, kde jakási mladá dáma mluví zvířecí řečí a dokáže vyléčit jakoukoliv zvířecí nemoc. Z různých koutů země se začali sjíždět lidé se svými zvířecími miláčky, které něco trápilo. Věhlas princezny se roznesl i daleko za moře. Přijel za ní dokonce i sám vezír se svým tygrem a slonem. Tygr odmítal jakékoliv tygří nápadnice a slon nechtěl vozit na svém hřbetě samotného krále. Oběma zvířatům hrozilo utracení. Princezna přišla na to, že tygr má nevyrovnanou hladinu hormonů. Dostal k užívání speciální bylinky. U slona šlo jen o to, aby začal vozit někoho jiného, neboť král se k němu choval velmi krutě. Vezír princezně za pomoc štědře zaplatil a nabídl jí, že se může stát dvorní léčitelkou zvěře v jeho sultanátě. Princeznu daleké

kraje vždycky lákaly, vždyť o nich četla jen v knihách. Ale nakonec odmítla. Tady se cítila doma a mnohem potřebnější. Byla opravdu šťastná, poprvé v životě skutečně cítila, proč na tento svět přišla. Každý večer uléhala s uspokojivým pocitem vděčnosti a každé ráno se probouzela s radostí do nového dne.

Jednoho dne, bylo to kouzelné zimní ráno, kdy napadl první sníh, někdo zabušil na dveře.

Princezna nebyla schopna slova, stál tam její otec král. „Dcero, dlouho jsem tě hledal, ptal se pocestných, jestli tě někdo nespatriil. Všichni však kroutili hlavou. Až jednou jsem osedlal tvého fríského koně a jel se na něm projet. Kůň si cestou poranil nohu. Jeden sedlák mi poradil, že kdesi je jedno místo, kde jakási mladá dáma umí léčit kdejaké zvířecí potíže. Tak jsem tu. Nevím proč, ale měl jsem pocit, že tě tu najdu,“ řekl. „Otče, pojď dál, jsem moc ráda, že jsi přijel,“ odvětila princezna.

Princezna uvařila čaj a z pece vytáhla čerstvý koláč. Tak spolu usrkávali čaj, ukusovali koláč a povídali si. Princezna odvyprávěla celý svůj příběh. Řekla mu vše, co zažila a co měla na srdci. Otec náhle vstal a zvolal: „Dcero, pojď se mnou domů, na zámek, moc jsi mi chyběla.“

„Otče, nemohu, tady jsem našla samu sebe, tady jsem šťastná.“ Otec král si povzdechl: „Dobrá, když je tomu opravdu tak, buď zde šťastná. Žehnám ti. Kdykoliv můžeš přijet na zámek a zůstat, jak dlouho budeš chtít. Vždy budeš vítána.“

„Moc ráda, otče. I pro tebe tu jsou mé dveře vždy otevřené. Mám tě ráda,“ řekla princezna.

A tak se král vrátil na zámek a princezna dál léčila zvířata. Často se navštěvovali a těšili se jeden z druhého. Král byl velmi moudrý a spravedlivý vladař. Princezna se stala věhlasnou a vyhledávanou léčitelkou zvířat. A pokud nezemřeli, král vládne a princezna léčí šťastně dodnes.

Holka na vdávání

Jarmila Jiráková

Eva se bojí podívat na matku. Ví, že jí způsobila starost; ale copak za to může jen ona?

„Prosím tě pojd' – ať už jsme konečně doma. Co se tak couráš?“ Když je matka bezradná, vždycky křičí.

„Mami ...“, pokouší se dívka navázat hovor.

„Nemluv na mne. Radši rychle vymysli, co uděláš!“

Ještě nikdy nezažila matku takhle rozzlobenou. Vždycky se nějak dohodly. Když byla malá, měla maminka pochopení pro každé její trápení, dokázala pofoukat každou dětskou bolístku. Mohla se jí svěřit s čímkoliv. Věděla, že společně najdou řešení i v té nejzapeklitější situaci. A když se brácha před časem oženil a odstěhoval téměř na druhý konec Čech, semkly se ještě víc. Zůstaly v rodném městě samy. (Táta od nich odešel už dávno – vlastně si na něj skoro nepamatuje.) Byly si s mámou navzájem tou největší oporou. Nikdy se nehádaly. Až teď...

„Maminko – já...“, načatou větu už nedokončila. Stály před domem, v okně jejich kuchyně se svítilo.

„Brácha přijel!“ Měla najednou strašnou radost, že se může s někým podělit o svoji bolest.

„Ty nejsi ráda – vždyť už tu nebyl celou věčnost!“ Nečeká na odpověď a rychle běží nahoru.

„Petře...!“ Divoce objímá svého dospělého, o deset let staršího, bratra.

Zahlédl je už z okna. „No nazdar! Tys nám ale vyrostla – ukaž se!“ Uznale zhodnotí to, co vidí před sebou: „Prostě – holka na vdávání!“

„Trdlo je to – ahoj, Petře.“

Syn vykročí k matce, aby se s ní přivítal. Jejich objetí je evidentně mnohem víc než jen zdvořilostní rituál.

Matka nedokáže ale dlouho utajit své rozladění. Takhle ji Petr nezná. Zarazí se.

„Mami, co se stalo?“

Matka výmluvně mávne rukou a zdrceně usedá na židli. Eva je najednou bledá a nezvykle zamlklá. Petr ví, že jakýkoliv pokus o navázání hovoru teď vyzní naprázdno. Přesto se ale pokusí protrhnout nepříjemnou hráz mlčení.

„Přijel jsem už v pět. Těšil jsem se...“

Matka syna vůbec nevnímá. „Jak budeme vypadat? Co si o nás pomyslí? Uvědomuješ si vůbec, co se stalo?“

Dívka mlčky přikývne. Marně se brání slzám, které jí nezadržitelně stékají po tvářích.

„Nebreč mi tady! Teď už je na slzy pozdě – už se to stalo!“

Petr se nechápavě dívá z jedné na druhou – snaží se zaplašit myšlenku, jedinou, která ho v tu chvíli napadne...

„Utekl jako malý kluk. Takhle mi lhát do očí – aspoň před tebou se mohl stydět!“

Petr si v duchu opakuje slova, jimiž se s Evou vítal: holka na vdávání! To ale ještě netušil...

„Za chvíli o tom bude vědět celý barák – znáš přece Hanu...!“

Eva rezignovaně pokrčí rameny. To ovšem matku rozlítí ještě víc. „Podívej se na ni,“ zaútočí na syna. „Jí se to snad vůbec netýká!“

Petr by hrozně rád alespoň slůvkem přispěchal na pomoc sestře, která se nikterak nebrání přívalu matčiných slov. Jeho obvyklá výřečnost je ale utlumena šokujícím poznáním. Dospěl k němu na základě útržků rozhovoru, jehož svědkem se právě stal.

„Až přijde, určitě se zeptá. Bude zvědavá. A co jí řekneš...?“ Matka se potřebuje nadechnout.

„Řekneš jen tak, mimochodem, že prstýnek od ní, rodinná památka, prostě zmizel? Vypařil se? Anebo přiznáš, že sis ho nechala nenápadně stáhnout z prstu...?“

Matka rozčileně gestikuluje, zatímco se Eva dívá zamračeně před sebe.

Nikam přece jít nechtěla! Přinutily ji, matka a teta Hanka, navlíkly ji do šatů a prsten vnutily – aby prý se líbila! Měla strach, že žádný z kluků nebude chtít tancovat s pihatou, vytáhlou a hubenou holkou, která sice výborně hraje košíkovou, ale ladný pohyb na vyleštěném parketu při sebevětší snaze prostě nezvládne. Dva roky odolávala matčině nátlaku – až skoro v sedmnácti ji, za výrazného přispění Hanky, přesvědčila absolvovat ponižující taneční. Kupodivu protancovala celý večer.

„A ty tady nepobíhej!“ Utrhne se matka na Petra. „Nemůžeš si aspoň na chvíli sednout? Tak mladý a tak roztržitý!“

„Mami...“ Petr už nedokáže potlačit s námahou zadržovaný smích. Skoro by svou veselostí nakazil i Evu. Hned ale zvažní.

„Máš pravdu, maminko. Dneska je spousta mladých roztržitých lidí!“ A navlékne překvapené sestře na ruku prsten, který se stal předmětem sporu i utajeného nedorozumění, přestože zůstal ve spěchu zapomenutý a opuštěný na stolku v pokoji. Spolu s nedopitou sklenicí čaje.

- Konec -